

Sygn. akt I CSK 175/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa B. W. i P. W.
przeciwko T. S.A. w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 29 lipca 2014 r., sygn. akt VI ACa 1743/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powodowie zarzucili w skardze kasacyjnej naruszenie art. 382 i 328 § 2 k.p.c., art. 23 i 24 k.c. oraz art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 26 stycznia - Prawo prasowe, a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnili oczywistą jej zasadnością.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, V CSK 225/11, z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, a także T. Ereciński, w: T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. 2, Warszawa 2007, s. 242 i 243). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia żadnego z przytoczonych w skardze kasacyjnej przepisów prawnych. Skarga kasacyjna stanowi w znacznej części niedopuszczalną w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę z dokonanymi w sprawie ustaleniami co do faktów i ocenami dowodów (por. w związku z tym, a także co do wyjątkowego charakteru podstaw kasacyjnych

w postaci zarzutów naruszenia art. 382 i 328 § 2 k.p.c., np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2013 r., IV CSK 269/12).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.